

RECENSIE **MERKEL**

Nineties Productions mengt doeltreffend ernst en persiflage in 'Merkel'

Theater

Merkel door Nineties Productions en Orkater. Gezien 6/4, Toneelschuur, Haarlem. Tournee t/m 12/5. Info: ninetiesproductions.nl, orkater.nl

●●●●○

Hoe maak je theater van een Duitse politica, die wel een genuanceerd, humanistisch beleid voert, maar als persoon geen spektakel biedt? Het jonge gezelschap Nineties Productions, één van de meest veelbelovende nieuwkomers in het theater, tackelt dat probleem door in de overdrive te gaan met een exuberante operapersiflage.

Te midden van alle bombast komt het pragmatisme en de redelijkheid van bondskanselier Angela Merkel scherp uit.

In de proloog vertellen de acteurs over hun rollen en over wie Merkel voor hen is. Tientallen kwalificaties schieten voorbij. Benjamin Moen zegt dat ze vooral „die vrouw tussen al die mannen” is. En hij haar daarom wel moet spelen. Zijn moeder begreep het meteen. Want ze zijn allebei „geen fit-girls”.

Merkel wordt bezongen op een trage elektronische beat. Eerst komt de dirigent op, wit geschminkt, een bal als buik en: zonder broek. De sopraan heeft een hoepelrok onder een geknutselde beha en het ensemble is één vrouw in een zwartleren bodysuit met molensteenkraag. In het lied erna valt de vraag waar het in de ope-

ra om draait, Merkels rol in Eurpa en haar standpunt ten aanzien van vluchtelingen: laten we ze binnen of gaat de grens op slot? Dat lied leidt, tussen de grappen en grollen door, naar het kardinale Merkel-moment: de toespraak (uit 2015) waarin ze het volk toespreekt over de opvang van vluchtelingen. *Wir schaffen das*, zegt ze, we kunnen het. Moen draagt die toespraak voor, zo modaal als hij kan, zonder retorisch vernuft, zonder overtuigingskracht, maar kalm en zacht, de grijsheid par excellence. Het is een dappere verbeelding van het idee dat bij haar de inhoud prevaleert.

In de keuze om Merkel niet opwindender te maken dan ze is, ligt ook de beperking, blijkt bij vlagen. Merkel wiegt Europa, in de vorm van een opgevouwen vlag, als een baby, maar meer dan illustratief plaatje wordt dat niet. Het is daarom goed dat de makers aan het einde terugkeren naar de postmoderne modus van de proloog, uit hun rol stappen en de laatste scènes van prikkelend commentaar voorzien. Radicalisme was goed voor de kunst in de jaren tachtig, deze nieuwe generatie wil „radicaal genuanceerd” zijn. En daarbij tongue-in-cheek: ze gaan er voor „de volle 60 procent” voor, voor deze vrouw die „uitblinkt in grijs”.

Door een coproductie met Orkater speelt Nineties een voorstelling voor het eerst niet op locatie, maar in reguliere theaters. Na het sublieme

Noir, de vorige voorstelling, is dat een verdiende stap. *Merkel* biedt een mooie staalkaart van hun talenten.
Ron Rijghard

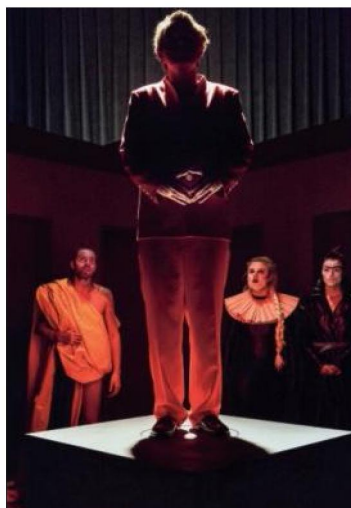

FOTO JULIAN MAIWALD

Merkel-moment in de opera.

